

Arrest

nr. 169 162 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2015 met refertenummer X
Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient haar vierde asielaanvraag in op 30 januari 2015 die resulteert in het arrest nr. 148 015 van 18 juni 2015 waarbij het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2015 wordt verworpen.

De verzoekende partij dient op 9 mei 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2015, met kennisgeving op 17 augustus 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2015 werd ingediend door :

*A., N. (R.R.: (...))
nationaliteit: Iran
geboren te Mashad op 28.01.1983
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 20.12.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 29.10.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Op 14.02.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de RW en dit op 29.09.2014. Vervolgens vroeg betrokkene een derde maal asiel aan op 09.10.2014. Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 21.11.2014, haar betekend op 24.11.2014. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RW, doch deze verwierp het beroep op 14.01.2015. Tenslotte vroeg betrokkene een vierde maal asiel aan op 30.01.2015. Ook deze aanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS en dit op 24.02.2015, haar betekend op 25.02.2015. Weer ging betrokkene in beroep tegen deze beslissing bij de RW en opnieuw werd dit beroep verworpen, dit op 22.06.2015. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 2 jaar en 10 maanden voor de eerste asielaanvraag, iets meer dan 7 maanden voor de tweede, iets meer dan 3 maanden voor de derde en iets minder dan 5 maanden voor de vierde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat zij omwille van talloze problemen, waardoor haar leven en vrijheid bedreigd werden, haar land van herkomst is ontvlucht, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat betrokkene omwille van talloze problemen, waardoor haar leven en vrijheid bedreigd werden, haar land van herkomst is ontvlucht, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat zij een vaste relatie heeft met een Vlaamse man, meer bepaald de heer K. C.. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)" Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder stelt betrokkene dat zij de voorwaarden vervult en dat zij zich zodoende in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatie indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat er geen sprake is van manifeste of opzettelijke fraude dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds december 2010 in België, spreekt Nederlands en Frans, is werkwilleg, verwijst naar haar CV, heeft een vriendenkring opgebouwd die haar willen steunen en legt diverse steunbetuigingen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt als volgt:

"Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers die ze ingediend hebben op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tót verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf s/echts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en haar aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

(...)

Betrokkene beweert dat zij omwille van talloze problemen, waardoor haar leven en vrijheid bedreigd werd, haar land van herkomst is ontvlucht, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven,

Verzoekster is niet akkoord met de beslissing van verweerder en ze meent dat haar aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet,

Verweerder stelt ten onrechte het volgende:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tót verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. "

Verzoeker is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tót verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Iran om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, Gezien haar lang verblijf in België en haar relatie met een Belgische man. Bovendien heeft verzoeker een vonnis bekomen van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven waarin de Iraanse wetgeving in strijd bevonden werd met de openbare orde in België. (stuk 2)

Verzoeker heeft de opdracht gegeven aan de deurwaarder om dit vonnis aan haar echtgenoot in Iran te betekenen.

Verzoekster zal in de loop van de procedure bijkomende bewijzen voorleggen. ,Het is niet anders dan logisch dat ze deze aanvraag niet kan indienen in een land waar ze bijna 4 jaar niet woont en waar ze onvlucht zijn omdat ze het risico loopt om vervolgd te worden door haar gewelddadige man.

Verzoekster meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verzoekster is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekster diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoekster begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 4-5 jaar in België gewoond hebben en zich aangepast hebben.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoekster meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Ze meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van haar aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tót regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekster geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"De verweerdende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen. "

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tót de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is... geen afdoende draagkrachtige motivering. "

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DV2 om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst.

Een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zal neerkomen op een schending van artikel 3 EVRM;

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster.

Verzoekster heeft het recht om te wachten op een arrest van uw Raad in haar asielprocedure. Door de duur EN de aard van deze procédure, zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden ontstaan en wordt de ratio legis van artikel 9bis geschonden door hier geen rekening te houden,

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen na 4 jaar verblijf in België terugkeren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster kan niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoekster om haar leven in gevaar te brengen, zodat zij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor haar fysieke integriteit.

Verzoekster bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tót zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeksters asielprocedure open is.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat idere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19.%

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoekster is van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tót verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tót verblijf toekent, za1 de machtiging tót verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tót op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden a/s buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

10 elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tót de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tót de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procédure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procédure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tót het bekomen van een machtiging tót verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tót het bekomen van een machtiging tót verblijf op grond van artikel 9ter.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoekster twijfelde dan diende zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981),

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en één vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie - aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisatie kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie - aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Verzoekster meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, ni. het feit dat verzoekster haar aanvraag in Iran zou hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen,

Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoekster meent dat indien ze gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands/Frans spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich heeft volledig aangepast in onze samenleving.

Verzoekster is terecht van oordeel dat ze aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ze meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart verweerder de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van state, zou de minister, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het is voor verzoekster niet duidelijk waarom verweerder hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing. Indien verweerder van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekster, dient hij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien hij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om deze toe te passen.

Zo schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel daar hij tót op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar langdurig verblijf, het feit dat verzoekster geen strafbare feiten heeft gepleegd, de medische toestand van verzoekster en dat haar asielprocedure in behandeling is.
Dat dit middel gegrond is.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In het **enige middel** haalt verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt dat er in haar hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en verwijst hierbij naar haar lang verblijf in België, haar relatie met een Belgische man en zij risico loopt om in haar land vervolgd te worden door haar gewelddadige man. Zij begrijpt niet waarom het ene regularisatiedossier wel en het andere niet ontvankelijk verklaard word, niettegenstaande het gaat over dossiers waar de vreemdelingen 4 à 5 jaar in België gewoond hebben en zich aangepast hebben. Zij vervolgt dat indien verwerende partij aan verzoeksters lokale verankering twijfelde, zij had dienen te verschijnen voor de Commissie voor Advies (CAV).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de voorliggende beslissing uiteengezet wordt dat de door verzoekster aangehaalde elementen van integratie, langdurig verblijf en een relatie met een Belgische man, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden omdat ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in deze fase behandeld worden.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers:

“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-ccce.be/>)

Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

“De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: “De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilleg zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de

verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Waar verzoekster zich opnieuw beroept op haar bindingen met België, haar integratie en aangeeft niet naar haar herkomstland te kunnen terugkeren, toont zij niet aan dat verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat omtrent alle aangevoerde elementen werd gemotiveerd en er op afdoende wijze werd uiteengezet waarom die elementen verzoekster niet verhinderen om een aanvraag in te dienen vanuit haar herkomstland. De omstandigheden die door verzoekster werden ingeroepen bij haar regularisatieaanvraag werden wel degelijk beoordeeld in het licht van de ‘buitengewone omstandigheden’ doch er werd geoordeeld dat zij niet aantoonde dat die elementen haar verhinderen (of een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zouden toebrengen) de aanvraag in te dienen in het herkomstland.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing de elementen van integratie en verblijf niet in aanmerking heeft genomen bij de beoordeling van haar aanvraag 9bis, verwijst verwerende partij naar artikel 9bis §2 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt aan te voeren, is artikel 9bis §2 van de Vreemdelingenwet geenszins limitatief en staat dit artikel de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, niet in de weg. Verzoekster toont alleszins niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn of dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van een verkeerde voorstelling van feiten.

Het enige middel is niet ernstig. “

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoend is.

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met welke relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aan, naast de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de

Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, die zelf het onderscheid maakte tussen de elementen die de gegrondheidsfase betreffen en het ontvankelijkheidsonderzoek, als buitengewone omstandigheden aanhaalde:

- centrum van belangen in België nu zij bijna vier jaren haar leven in België opbouwde
- haar sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM
- integratie met taalkennis en wil tot werken
- wet van 22 december 1999
- lopende asielprocedure derwijze dat ze zal worden blootgesteld aan vervolgingen
- onmogelijk en onverantwoord naar herkomstland te gaan.

Zij wijst erop dat zij geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid, geen fraude heeft gepleegd.

Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat deze op al deze elementen is ingegaan. De bestreden beslissing antwoordt dat de asielprocedures niet onredelijk lang hebben geduurd, dat de problemen van haar vlucht uit het herkomstland niet zijn aangetoond, wat steun vindt in de afwijzingen van de vier asielaanvragen, waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om een machtiging in te dienen geen breuk van de familiale relaties met zich meebrengt en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. De bestreden beslissing stelt dat de wet van 22 december 1999 een enige en unieke operatie betrof en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatieaanvraag indiende op basis van deze wetgeving, nu een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet onder toepassing van die wet valt. Voorts wijst de bestreden beslissing er terecht op dat:

“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat er geen sprake is van manifeste of opzettelijke fraude

dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds december 2010 in België, spreekt Nederlands en Frans, is werkwilbig, verwijst naar haar CV, heeft een vriendenkring opgebouwd die haar willen steunen en legt diverse steunbetuigingen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld"

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk is genomen. De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin is de motivering tegenstrijdig.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar relatie met een Belgische man stelt de bestreden beslissing terecht dat zij op basis van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet een gezinsaanvraag kan indienen maar dat dergelijke vaststelling niet een buitengewone omstandigheid is. Het vonnis, gekend onder stuk 2 dat de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift doet aan het voorgaande geen afbreuk, daargelaten de vaststelling dat dit stuk de verwerende partij niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat bij terugkeer zij het risico loopt vervolgd te worden door haar gewelddadige man, dient verwezen te worden naar de niet-inoverwegingname van de vierde asielaanvraag van de verzoekende partij, alwaar de moeilijkheden met haar man aan bod kwamen. De verzoekende partij diende haar vierde asielaanvraag in op 30 januari 2015 die resulteert in het arrest 148 015 van 18 juni 2015 waarbij het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2015 wordt verworpen. Zij toont haar bewering dat zij vervolgd zal worden niet afdoend aan.

Waar de verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partij toont geenszins aan dat andere vreemdelingen die vier of vijf jaren in België woonden hierdoor een machtiging om verblijf verkregen.

Evenmin toont zij aan dat een dergelijk verblijf in het Rijk en een opgebouwde integratie het haar bijzonder moeilijk maken om in het buitenland haar aanvraag in te dienen.

Noch minder toont zij de schending van artikel 3 EVRM aan. In casu dient er te worden vastgesteld dat de asielinstanties al meermaals een beoordeling van artikel 3 EVRM hebben doorgevoerd in het kader van de beoordeling van de asielaanvragen meer bepaald bij het onderzoek. De verzoekende partij brengt ook thans geen elementen aan, ook niet in de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, die van aard zijn deze conclusies te vermogen te wijzigen. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er dient gewacht te worden op de behandeling van haar asielaanvraag in beroep is deze grief achterhaald nu bij arrest 148 015 van 18 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2015 wordt verworpen.

Voorts kan de mogelijkheid die de verwerende partij heeft om advies te vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat de verwerende partij deze mogelijkheid in casu niet heeft gebruikt. Zoals de verzoekende partij stelt in het middel betreft het een mogelijkheid en in casu geen verplichting. De uiteenzetting en beschouwingen die de verzoekende partij in het middel hierover maakt zijn niet dienstig. Er wordt nog op gewezen dat de bestreden beslissing haar integratie niet in vraag stelt.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 en om haar toepassing verzoekt, werd deze instructie vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven

voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). De verwerende partij zou, gelet op de vernietiging onwettig handelen indien zij deze instructie nog zou toepassen.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont zij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN